

IN HET VERVLOEKTE HART

Lees ook van Rima Orië:

De Zwendelprins

Rima Orië

IN HET
VERVLOEKTE
HART

moon
young adult

TRIGGER WARNING

Dit boek bevat inhoud die door lezers als schokkend ervaren kan worden, zoals: emotionele mishandeling, (kinder)moord, marteling, menselijke experimenten, verminking, racisme, discriminatie, buitensporig geweld en oorlogsgeweld.

© Rima Orië, 2022

© Moon, Amsterdam 2022

© Illustraties stofomslag en schutblad: Tara Spruit, 2022

© Ontwerp stofomslag, linnen band en print op snee: Caren Limpens

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 5723 4

ISBN 978 90 488 5724 1 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn ouders
Voor mijn grootouders
Voor mijn voorouders
Die hebben gevochten
Zodat ik
Dit leven kan leiden*

I

ALS DE MAAN BLOEDT
HOED UW ZIEL

ZIJ DIE ARRIVEREN tijdens de bloedmaan, zijn vervloekt tot in de eeuwigheid.

Het was een uitspraak waarmee Priya Chkadhari was opgegroeid.

Voordat de rode maan hoog aan de hemel stond, trokken de bewoners van Disin zich terug in hun huizen, werden dobberende *korjalen* aan de kant gehaald en waren de normaal gesproken druk bewandelde zandpaden uitgestorven.

En deze keer waren ze laat.

De donkere wolken boven hun hoofden waren het enige wat hen scheidde van de sterrenhemel. Van de maan die elk moment bloedrood kon kleuren.

Ze wisten niet precies wat er zou gebeuren als ze niet op tijd hun huis zouden bereiken. De dorpsoudsten vertelden hun net genoeg – maar eigenlijk net te weinig – om zich er een voorstelling van te kunnen maken. Oerwezens, bloedkinderen, wraakgeesten, verloren zielen die over de wandelpaden zwierven. Of ze hen zouden doden? Opeten? In bezit nemen? Dat werd hun niet verteld. Het verhaal eindigde altijd net ervoor, met de waarschuwing dat ze zich *nóóit* buiten de deur mochten bevinden wanneer de maan verkleurde.

En deze keer waren ze laat. Ze waren ontzettend laat.

Hun voeten kwamen ritmisch neer op het pad, dat glibberig was geworden door de dikke regendruppels en zwart zag van de modder. Priya, de oudste van de drie kinderen, droeg de grootste mand op haar hoofd terwijl ze naar huis renden. Ze hield expres haar pas in, zodat ze achter haar zusje en broertje bleef en goed zicht op hen had.

Umed kwam hijgend tot stilstand en masseerde met een van pijn vertrokken gezicht zijn schouder. De volle plunjezakken op zijn rug bewogen heen en weer door de beweging.

‘Schiet op, schiet op!’ riep Ishani. De mand die ze droeg, leek veel te zwaar voor haar lange, magere gestalte en lag scheef op haar zwarte krullen. Een lichtflits verlichtte haar donkerbruine huid. ‘We zijn al veel te laat omdat jij zo aan het treuzelen was.’

‘Door mij? We zijn anders later vertrokken omdat jij zo nodig nog moest leren voor die “o zo belangrijke test”,’ reageerde Umed. ‘Bovendien regent het toch keihard, dus de maan is verborgen. En dáár heb je de gewurgde boom al.’ Hij veegde met een hand over zijn natte wang en wees daarna naar een enorme boom die helemaal bedekt was met wurglianen. ‘We zijn er al bijna.’

‘Ja, bijna,’ zei Priya, terwijl ze vanonder de mand naar boven tuurde. Ze knipperde toen er regendruppels in haar ogen vielen. Verborgen achter de wolken was de maan inderdaad bijna niet te zien. Toch nestelde een onheilspellend gevoel zich in haar buik. ‘Maar zodra de bloedmaan schijnt, zullen de wolken wegtrekken. Die zullen ons geen bescherming meer bieden.’

In elk geval Umed en Ishani niet.

‘En dan?’ Steunend met zijn handen op zijn bovenbenen keek Umed omhoog. Hij ademde nog steeds zwaar. Een bliksemschicht verlichtte zijn gezicht. Zoals gewoonlijk stonden zijn ogen een beetje dromerig, zijn geest dwalend door andere werelden dan die van hen. ‘Wat gebeurt er dan eigenlijk? Komt *bakru* ons halen?’

‘Umed,’ fluisterde Ishani boos bij het horen van de naam van de kwaadaardige dwerggeest.

‘Wat? Niemand vertelt ons het hele verhaal. Ik ben gewoon benieuwd,’ kaatste Umed geprikkeld terug. De dromerige blik was verdwenen uit zijn ogen. Hij hees de plunjezakken beter over zijn schouders en liep langs haar. Ishani en Priya volgden hem.

De sterren boven hun hoofden leken een voor een te doven, waardoor het steeds donkerder werd. Iets in Priya’s buik trok zich samen.

De schaarse tijd die ze nog hadden, glipte in rap tempo tussen hun vingers door. Voor het eerst tijdens hun tocht naar huis vroeg ze zich af of ze het wel zouden redden.

‘Opschieten,’ zei ze kortaf. Ze hield haar stem zorgvuldig vlak. Ishani begon harder te rennen. Priya greep Umeds arm en sleurde hem met zich mee terwijl ze Ishani achternaging.

Het zandpad werd hobbeliger en was bezaaid met brokken steen. Bij een scherpe bocht wiebelde de rieten mand op Ishani’s hoofd verwaarloosbaar voor ze haar balans hervond.

De dikke regendruppels veranderden in fijne motregen. Met elke stap die ze zette, bonkte Priya’s hart luider, harder, sneller. Ze hield Umeds arm nog steeds in een ijzeren greep en trok haar broertje zo hard met zich mee dat zijn voeten bijna over de grond sleepten. Zijn geluiden van protest waren al lang en breed weggestorven. Hij probeerde haar uit alle macht bij te benen.

In de verte doemde hun huis op tussen de bladeren en struiken. Een scheve houten hut met gesloten luiken voor de ramen die op hoge palen was gebouwd, zodat hij niet wegdreef wanneer de rivier, de Cotari, buiten haar oevers trad.

Zwak licht scheen door de kieren van de gesloten luiken van hun huis naar buiten. Op de houten voordeur was, zoals bij elk huis in Disin, met houtskool een cirkel getekend met daarin drie gelinkte cirkels. Het teken waarmee de dorpeelingen de wezens die tijdens de bloedmaan tevoorschijn kwamen, probeerden af te weren.

Umed struikelde. Priya voelde hem vallen. Voelde hoe zijn arm uit haar vingers glipte. Hij kwam neer op de grond. De mand op haar hoofd volgde en smakte vlak naast hem neer.

Ishani draaide zich geschrokken naar hen om, waarna haar blik naar de hemel getrokken werd.

‘Ren door,’ riep Priya naar haar. Ze hoefde niet eens op te kijken om te weten dat ze eigenlijk al te laat waren. Ishani’s gezicht sprak boekdelen. ‘Ga naar binnen!’

Ishani weifelde.

'Ga!' schreeuwde Priya.

Ze gehoorzaamde.

Priya hurkte bij Umed, greep hem vast en kon het toen toch niet laten om zelf ook even omhoog te kijken. De wolken dreven weg en ze ving een eerste glimp van de rode maan op.

De krekels vielen stil. De vogels stopten met fluiten. Het gekrijs van de apen hield abrupt op.

Alles verstomde.

'Prië...' Umed greep nog net haar *salwar* vast voor zijn ogen wegdraaiden. Zijn hand viel naar beneden.

'Umed. Umed!' Ze schudde hem door elkaar. Toen hij niet reageerde, trok ze zijn slappe lichaam overeind, sloeg zijn arm over haar schouders en ging staan. De haartjes op haar huid stonden recht overeind. Naarmate de maan zichtbaarder werd, werd het stiller en stiller. Onnatuurlijk stil.

Ze begon weer te rennen en sleurde Umed met zich mee. Haar blik bleef strak op de voordeur gericht die Ishani net op tijd had weten te bereiken. Door het uitstekende dak was ze vlak voor de ingang verborgen voor het licht van de bloedmaan. De deur ging open. Een hand trok Priya's zusje naar binnen. Met een klap sloot de deur.

Priya hoorde op de achtergrond de rivier stromen, maar andere, merkwaardige geluiden drongen zich steeds meer op. Een ritmisch geklets. Een sissend geluid. Gegrauw.

De wind stak op en blies Priya's zwarte lokken tegen haar natte gezicht. Umeds huid had een rode gloed in het licht van de maan.

Priya voelde iets naderen.

'Alsjeblieft,' prevelde ze, terwijl ze harder probeerde te rennen. Bijna gleed Umed weer weg. Haar vingers klemde zich om zijn arm, trok hem omhoog. Ze hees hem op haar rug. Haar hart bonkte als een bezetene.

Een dreunende klap achter hen. Toen nog een. De grond schudde onder Priya's voeten.

Ze hadden hun huis bereikt, maar moesten nog het trapje op. Met

trillende handen probeerde Priya zowel Umed vast te blijven houden als omhoog te klimmen. Het ging te traag, hij was te zwaar, te slap.

‘Nee,’ bracht ze hees uit. Zo kon het niet eindigen.

Wanhopig concentreerde ze zich op haar vloek, die als een bal energie onrustig in haar binnenste bewoog. Onhandig probeerde ze met haar vloek vat te krijgen op Umeds lichaam, zodat ze hem kon dwingen zelf te bewegen. Het lukte niet. Ze had geen idee wat ze aan het doen was. Normaal gesproken onderdrukte ze haar vloek, zodat hij voor iedereen verborgen bleef.

‘Kom op,’ grauwde ze, en ze beet op haar onderlip. Ze negeerde de zeurende hoofdpijn die kwam opzetten.

Doordat ze zo met Umed bezig was, stapte ze mis toen ze op een trede wilde stappen en smakte op de grond neer. Umed gleed van haar schouders en kwam naast haar neer. Een steek trok door haar schouder doordat ze verkeerd was gevallen. Het enige wat ze hoorde, was haar eigen hart dat hamerde in haar borstkas.

Ze kon niet meer nadenken.

In blinde paniek krabbelde ze overeind. Het had niet veel gescheeld of ze had over haar schouder gekeken naar het wezen dat voor haar broertje was gekomen.

Niet voor haar natuurlijk. De verhalen van de dorpsoudsten, van haar moeder, van de mannen en vrouwen die hun dorp bewaakten, echoden door haar hoofd. Tijdens de bloedmaan klauwden de donkerste oerwezens zich een weg naar hun wereld. Brachten vergeten en kwade geesten hun een bezoek. En kwamen de vervloekten ter wereld.

Zoals Priya.

Het was Umed die gevaar liep. Priya had genoeg verhalen gehoord over de monsters van de bloedmaan om te weten dat normale mensen niet veilig voor hen waren. Maar Priya was niet normaal.

Ze trok Umed naar zich toe en schermde hem af met haar lichaam. De dreunende voetstappen waren bijna bij hen. Het leek onmogelijk om hun voordeur nog op tijd te bereiken. Ze spande haar lichaam aan.

‘Sorry, Umed,’ fluisterde ze.

Voordat ze op kon kijken om het monster in de ogen te kijken, trok een beweging haar aandacht. In de verte, op de gladgestreken rivier, voer een korjaal, badend in het rode licht van de bloedmaan. Een eenzaam figuur stond kaarsrecht in het midden van de boot.

Priya's ogen werden groter. Het was geen geest of oermonster. Dat betekende dat het een mens was. Maar geen normaal mens; zij kwamen niet buiten tijdens de bloedmaan. Het was een bloedkind. Zoals zij.

Priya's adem stakte in haar keel.

De dreunende voetstappen stopten en de wind ging liggen.

Er was iets veranderd. Priya kwam overeind en hees Umed vlug op haar rug. Een pijnscheut ging door haar schouder, maar ze liet niet los. Met één hand hield ze zijn handen stevig vast, zodat hij niet weegleed, en zo droeg ze hem de trap op.

Buiten adem bereikte ze het voordek. De deur knalde open en hun moeder, haar gezicht en handen verborgen achter doeken, kwam naar voren om Umed aan te pakken. Ze zei niets, maar haar donkere ogen, net zichtbaar tussen de beschermende stof, boorden zich in die van Priya. Ze las woede. Teleurstelling. Angst. Samen trokken ze Umed omhoog en droegen hem naar binnen.

Zodra de deur achter hen dicht sloeg, wist Priya dat er heel veel problemen op haar stonden te wachten.

‘WAT WAS DAT?’

Priya was op handen en knieën terechtgekomen. Alle spieren in haar lichaam voelden verkrampt en pijnlijk aan, en ze kon niet stoppen met rillen. Umed, die door hun moeder was opgevangen, lag met gespreide benen en armen op de houten vloer. Zijn gezicht was vochtig van de regen en in zijn halflange zwarte haar zaten takjes en bladeren.

Buiten hoorde ze een harde dreun. Het huis schudde op zijn grondvesten. Ergens achter hen viel iets rinkelend op de grond.

Priya kroop naar Umed en drukte hem tegen zich aan. ‘Wat is er met hem? Waarom is hij niet bij bewustzijn? Komt het door de bloedmaan of is hij in bezit genomen door een oerwezen?’

De verhalen die leermeester Haripersad haar had verteld weerklonken door haar hoofd. Ze probeerde zich voor de geest te halen wat ze wist van oermonsters, alsof ze daarmee haar fout kon herstellen.

Oermonsters werden aangetrokken door geweld op grote schaal, dus het leek haar onwaarschijnlijk dat het zo’n wezen was geweest. De inwoners van Disin zouden dat nooit riskeren. Geweld kwam voor, maar er werd altijd voor gezorgd dat er geen conflicten escaleerden. In tegenstelling tot de krijgersdorpen aan de rand van het regenwoud had Disin niet de middelen om een oermonster af te leiden of tegen te houden. Maar zelfs afgezien daarvan had Priya nog nooit gehoord dat oermonsters mensen vanaf een afstand iets aan konden doen, zoals met Umed was gebeurd. Aan de andere kant konden alleen oermonsters de aarde op deze manier in beweging brengen. Als het geen oermonster was, wat was het dan wel? Niet voor het eerst was Priya gefrustreerd

dat er zo weinig bekend was over de monsters die verschenen tijdens de bloedmaan.

Een volgende zware dreun liet hun huis opnieuw schudden. Haar moeder viel door de klap tegen de deurpost aan.

Ze reageerde niet op Priya's vragen. Wankelend kwam ze naar hen toe en zonk bij Umed op haar knieën. Ze stak haar armen naar haar zoon uit en duwde Priya met haar schouder naar achteren. Het smalle, ovale gezicht van haar moeder stond strak en haar lippen waren wit weggetrokken. Ze raakte kort, met trillende hand, zijn wang aan. 'Umed? Open je ogen, lieverd.'

Hij bleef roerloos liggen.

De mond van hun moeder veranderde in een harde streep. 'Help me je broertje verder naar binnen te dragen.'

Priya greep Umed onder zijn oksels en negeerde de pijn in haar schouder. Het gedreun nam toe terwijl ze Umed verder de gezamenlijke ruimte in droegen.

De luiken voor het raam rammelden in de wind. In het midden van de kamer brandde zwak een *kokolampoe* die op en neer stuiterde bij elke dreun. Ishani rommelde in de kasten tussen de potten en pannen. Naast haar voeten lag een lege *kalebas*.

Ze legden Umed voorzichtig op het kleed neer. Hun moeder streekde met de rug van haar hand over Umeds klamme wang. Hij rilde onophoudelijk en achter zijn halfopen oogleden schoten zijn ogen heen en weer.

'Wat kan ik doen?' vroeg Priya dringender. 'Wat is er met hem aan de hand? En wat wás dat daarbuiten? Dit heb ik niet eerder meege maakt en ik ben vaker buiten geweest tijdens de bloedmaan. Moeder?'

Priya reikte naar Umeds gezicht, maar haar hand werd door haar moeder weggeslagen. 'Je hebt hem blootgesteld aan de rode maan,' siste ze. 'Dát is wat er is gebeurd.'

Een nieuwe dreun schudde hen heen en weer.

'Ja,' zei Priya en ze trok haar hand terug. Ze probeerde haar gezicht in de plooi te houden, zodat er niet van af te lezen was hoeveel pijn de

afwijzing deed. Dit was geen vreemde reactie van haar moeder. Priya had het verwacht, er zelfs op geanticipeerd, zodra ze de bloedmaan zag verschijnen en ze haar broertje zag vallen. Desondanks leek de pijn in haar hart een eigen wil te hebben. Krampachtig probeerde ze de schuldgevoelens – en de boosheid, gekrenktheid en frustratie – die als zware regenwolken kwamen bovendrijven, binnen te houden. Het was haar fout, dat wist ze wel. Ze slikte. ‘Ik haal blauwwater en doeken,’ zei ze en ze stond op.

‘Dat is niet nodig.’ Ishani kwam aanlopen met de kalebas, die inmiddels tot aan de rand toe gevuld was met blauwwater, en schone, witte doeken.

‘Het was niet mijn bedoeling,’ gooide Priya eruit. Ze wong haar handen ineen. ‘I-Ik...’

‘Je wist wat de gevaren waren, je wist dat Umed en Ishani niet veilig zouden zijn daarbuiten, en tóch...’

‘Hier, mam,’ zei Ishani. Priya keek versteend toe hoe haar zusje hurkte, de doeken in het blauwwater doopte en deze doorgaf aan hun moeder. Ondanks wat ze net meegemaakt hadden, oogde Ishani kalm, beheerst. Het toonbeeld van een perfecte dochter. Alleen haar schouders, die licht opgetrokken waren, verraadden dat ze gespannen was.

Hun moeder nam de doeken aan en depte daarmee Umeds klamme gezicht. Met haar andere hand haalde ze kruiden tussen de plooien van haar gele *sari* vandaan en strooide deze mompelend in het blauwwater. Opnieuw doopte ze de doeken in het water en depte Umeds huid ermee, om de negatieve energie uit zijn lichaam te trekken.

‘Trek zijn kleding uit,’ beval hun moeder.

Priya kwam housterig in beweging, maar stopte toen ze zag dat Ishani al was begonnen om haar moeders woorden op te volgen. Het was Priya die vervloekt was en mensen kon bespelen alsof ze muziek-instrumenten waren, maar toch was er geen dag geweest waarop ze een bevel van haar moeder had kunnen weigeren.

Priya had een fout gemaakt. Een onvergeeflijke fout. Elke vezel in haar lijf schreeuwde dat ze sneller had moeten zijn, dat ze Umed vlug-

ger met zich mee had moeten sleuren, dat ze er álles aan had moeten doen om te voorkomen dat Umed er zo bij zou liggen.

Ze had het niet expres gedaan, maar dat deed er niet toe.

Als oudste dochter was het haar taak geweest om Umed en Ishani te beschermen. Daar had haar moeder op gerekend. En ze had gefaald.

Umed werd niet wakker door het blauwe kruidenwater, maar het rillen nam af en hij leek rustiger te worden. De ongezonde gele kleur die zijn huid had aangenomen, ging echter niet weg.

‘Zal hij straks wakker worden?’ vroeg Ishani. Ze had wierook aangestoken en de scherpe geur kriebelde in Priya’s neus.

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde hun moeder. De frons tussen haar wenkbrauwen was dieper geworden. ‘Slachtoffers van de bloedmaan reageren onvoorspelbaar. Ik zal een heler uit een van de omringende dorpen erbij moeten halen als hij morgen nog steeds niet wakker is. Hopelijk weet die meer. Het beste zou zijn om een genezer uit Kuwatta over te laten komen, maar dat kunnen we ons niet veroorloven.’

‘Misschien...’ zei Priya weifelend, terwijl ze naar Umed toe boog. ‘Kan ik hem dwingen wakker te worden?’

Het kwam er aarzelend uit, maar ze was serieus. Ze moest toch iets kunnen doen om te helpen? Ze gebruikte haar vloek zelden, en zeker niet bewust. Vooral omdat ze als ze dat deed, zichzelf en haar familie in gevaar bracht, maar ook omdat ze niet goed wist hoe. Niemand die van haar vloek afwist, en dat was alleen haar familie, begreep hoe deze precies werkte. Het enige wat ze zeker wisten, was dat ze anderen dingen kon laten doen. Hoe ze dat precies deed, wist Priya zelf ook niet.

Alleen was ze op dit moment wanhopig en tot alles in staat. Niet alleen om het leven van haar broertje te redden, maar ook om haar eigen fout recht te zetten.

‘Wat?’ Ishani keek met een ruk op. ‘Nee! Je weet hoe gevaarlijk dat is.’

‘Zolang ik geen bevel geef dat hem pijn doet, zou het moeten kunnen,’ zei Priya. ‘Het is het proberen waard...’

‘Nee.’ De stem van hun moeder voelde als een zweepslag. ‘Je hebt hem al een keer bijna van het leven beroofd met je vloek.’

Priya klemde haar kiezen op elkaar, meer om haar tranen te stoppen dan om haar woorden tegen te houden. Ze gunde de wereld haar tranen niet. Haar hele jeugd had ze gehuild, omdat ze een dochter van de bloedmaan was. Haar hele jeugd had ze gebeden tot de Suryaanse goden voor een ander leven. Het had geen verschil gemaakt.

In tegendeel zelfs: haar emoties maakten het juist erger.

Tegenwoordig was Priya goed in staat haar vloek te onderdrukken. In feite kwam het erop neer dat ze haar gevoel onderdrukte. Maar toen ze jonger was en de wereld nog aan het verkennen was, reageerde ze, zoals ieder kind, instinctmatig op haar omgeving. Natuurlijk hadden haar ouders haar al van jongs af aan op het hart gedrukt dat ze haar vloek nóóit moest gebruiken. Maar ze was een kind. En kinderen begrepen niet altijd het gewicht van woorden.

Donkere herinneringen, zorgvuldig weggestopt in een klein kamertje dat ze normaal gesproken stevig dichthield, klauwden zich ongewild een weg naar buiten. Die keer toen ze drie jaar oud was en haar maag verkrampd was van de honger. Twee kinderen, net iets ouder dan zij destijds, waren met droog brood en een banaan langs haar gelopen. Ze wist niet wat er gebeurde, werd enkel verteerd door haar eigen honger en verlangen, maar een moment later gaven ze haar al hun eten.

Of die keer, een jaar later, toen ze speelde met een paar anderen langs een sloot. Een van de jongens viel haar al een tijdje lastig. Ze wist niet meer precies wat hij had gezegd, alleen dat ze boos op hem was. Een moment later sprong hij in de sloot.

Ze probeerde de herinneringen weg te drukken, maar een ander kwam er meteen voor in de plaats. Nog een jaar later woonden ze net in Disin. Zonder vader. Hun moeder had haar handen vol aan Priya, Ishani en Umed. Priya, die al weinig aandacht kreeg, werd vanaf dat moment nog meer aan de kant geschoven. Ze was immers al vijf jaar oud en kon in elk geval al zelf eten, zichzelf baden en zelfstandig haar klusjes in huis doen. Umed, aan de andere kant, was een huilbaby die constant de aandacht van hun moeder opeiste. Op een gegeven moment kon Priya niet meer tegen het schrille geluid van zijn gekrijs.

Ze wilde alleen dat hij stil werd, maar in plaats daarvan had ze ervoor gezorgd dat hij stopte met ademen. Als haar moeder niet was binnengekomen... Ze had een blik op Umed en Priya geworpen, en had Priya net zo hard door elkaar gerammeld tot er iets in haar binnenste – ze wist niet wat – losschoot waardoor haar grip op haar broertje wegviel. Anders had Umed het misschien niet overleefd.

Priya begon gejaagder adem te halen. Dat was het verleden. Ze was niet meer dezelfde persoon. Inmiddels wist ze hoe ze haar emoties en vloek onder controle hield, zodat ze niemand pijn kon doen.

‘Dat was niet hetzelfde. Ik was jong en wist niet wat ik deed,’ zei Priya zo beheerst mogelijk. Juist door het verleden wilde ze deze keer méér doen om te helpen. Ze zou voorzichtig zijn en geen risico’s nemen. Het enige wat ze van Umed verlangde, was dat hij wakker werd. Daarmee deed ze hem geen pijn. Toch?

Het vreselijke was dat ze dat niet eens met zekerheid kon zeggen.

‘En nu wel?’ vroeg haar moeder met opgetrokken wenkbrauwen. Toen Priya niet meteen reageerde, voegde ze eraan toe: ‘Je raakt hem niet aan. Als je Umed wilt helpen, had je dat moeten doen vóór hij er zo aan toe was.’

‘Het was niet haar schuld dat we laat waren,’ zei Ishani, die met haar vingers een lok van Umeds haar van zijn voorhoofd veegde. ‘Ze had ons gewaarschuwd. Umed wilde niet meekomen.’

Priya keek verbaasd op. Hoewel Ishani Priya niet op dezelfde manier behandelde als hun moeder, was ze wel in Disin opgegroeid en had ze net zoals de rest van Disin – van heel Awaran – een hekel aan bloedkinderen en daarmee ook aan Priya’s vloek. Haar afkeuring bleek alleen uit haar koele, ongeïnteresseerde houding. Ze probeerde Priya’s vloek te negeren en negeerde Priya zelf daardoor ook regelmatig. Tijdens conflicten tussen Priya en hun moeder liet ze zich nimmer horen. Tot vandaag.

‘Genoeg,’ onderbrak hun moeder haar. ‘Ik wil er niks meer over horen.’

Priya beet hard op haar onderlip om zichzelf de mond te snoeren.

Alles in haar wilde het gevecht blijven aangaan, maar het had geen zin. Het enige wat haar familie ooit van haar verlangde, was haar stilte.

Umed werd nogmaals met blauwwater gedept terwijl Priya zwijgend toekeek. Ze mocht hem niet aanraken. Prevelend ging hun moeder met de vochtige doek over zijn hele lichaam. Haar gezicht was getekend door diepe, bezorgde lijnen. Een eenzame traan ontsnapte uit haar ooghoek en gleeed over haar wang naar beneden. Priya staarde ernaar en drukte haar nagels in haar handpalm. Binnen in haar voelde ze haar vloek onrustig kolken.

‘Priya,’ zei hun moeder.

Ze keek op.

‘Heeft iemand jullie gezien?’

Een dreun, zachter dan daarvoor, liet de schalen in de kasten rinkelen.

‘Ik... Ik weet het niet.’ Priya voelde er niets voor om haar moeder over de persoon in de korjaal te vertellen. Ze wist dat er dan alleen maar meer vragen en verwijten zouden volgen. ‘Ik dacht alleen maar aan Umed.’

Haar moeder perste haar lippen even op elkaar. ‘En de cassaves? Waar zijn die?’

‘Die heb ik laten vallen.’

‘Ga ze halen.’

Priya reageerde niet meteen, te verrast door wat haar moeder zei. ‘Nu?’

‘Wanneer anders? Als de vogels en apen alle knollen al hebben opgegeten? Natuurlijk bedoel ik nu.’

‘Maar de bloedmaan... Het wezen daarbuiten...’ Priya sloot even haar ogen. ‘Wil je echt dat ik nu naar buiten ga? Terwijl die monsters daar nog rondlopen?’

‘De bloedmaan heeft je nooit pijn gedaan. Dat zal ze ook nooit doen. Zorg ervoor dat niemand je ziet en haal de cassaves naar binnen. Onze voorraden zijn te schaars om goed voedsel te kunnen missen. Heb je me begrepen?’

‘Ja, moeder,’ antwoordde ze. ‘Zolang er niets is waarvoor ik moet vrezen daarbuiten.’

Haar moeder keek haar recht aan. Haar donkere ogen fonkelden. ‘Je weet heel goed wat daarbuiten rondloopt,’ zei ze.

*

Priya sloot de deur achter zich en leunde ertegenaan.

Het was gestopt met regenen, maar de lucht rook nog vochtig. De maan stond hoog aan de hemel en kleurde de verlaten paden rood. Priya zag geen oermonsters. Geen wraakgeesten. Geen mensen. Niets. Zelfs het gedreun was weggestorven tot een zacht gerommel in de verte. Langzaam blies ze haar adem uit.

Je weet heel goed wat daarbuiten rondloopt.

Monsters zoals zij. Was dat niet wat haar moeder daar eigenlijk mee bedoelde? Ongelijk had ze in elk geval niet. De bloedmaan bracht monsters met zich mee. Die waren er altijd al, diep in het regenwoud, maar normaal bleven ze op afstand van grote groepen mensen. Dat was anders wanneer de rode maan verscheen.

Priya vermoedde dat de bewoners van Disin veel monsters niet eens kenden. Maar de monsters die bekend waren, konden in drie categorieën opgedeeld worden. Oermonsters, die alles wat leefde vernietigden en meer natuurkracht bezaten dan elk ander levend organisme. Wraakgeesten, die mensen verteerden tot er niets meer van hun zielen over was en hen achterlieten met een leeggezogen lichaam. En bloedkinderen, die de zielen van mensen konden bespelen tot hun wil gebroken was.

Priya huiverde bij de gedachte aan het monster dat hen daarnet had achtervolgd. Ze kon niet met zekerheid zeggen in welke categorie het monster viel, maar een oermonster was het meest waarschijnlijk.

Haar blik gleed over de andere huizen heen. Normaal gesproken waagden de dorpelingen het tijdens de bloedmaan niet om ook maar uit hun raam te kijken, maar je wist maar nooit. Priya wilde niet dat ze

haar zagen. De gedachte dat ze haar zouden zien terwijl ze in gezonde staat onder de volle gloed van de bloedmaan liep, zorgde ervoor dat ze prompt jeuk kreeg. Ze zouden haar ter plekke vermoorden.

Ze was echter niet het enige bloedkind dat hier rondliep. Er waren er meer zoals zij en deze keer had ze daar bewijs van gezien. De varende korjaal. De eenzame reiziger.

Ze schoot overeind. Nu pas realiseerde ze zich dat die persoon haar óók had gezien. Maar deze persoon kon niet met zekerheid weten wat Priya werkelijk was. Ze werd daarnet achternagezeten door een monster. Bloedkinderen, zo gingen de verhalen, werden juist met rust gelaten door wraakgeesten en oermonsters. De reiziger kon van zo ver onmogelijk weten dat het wezen waarschijnlijk alleen voor haar broertje en zusje was gekomen.

Bovendien, bedacht ze zich terwijl ze het trapje bij hun veranda af liep, was de persoon in de korjaal ook onaangedaan door de bloedmaan. En had hij haar geholpen. Hoe was dat monster anders ineens verdwenen?

Haar blik ging weer naar de rivier. De korjaal voer niet meer over de Cotari.

Ze was alleen.

‘Zij die arriveren tijdens de bloedmaan, zijn vervloekt tot in de eeuwigheid,’ prevelde ze. De mantra waarmee ieder dorpskind in Disin was opgegroeid.

Twee monsters hadden elkaar gezien in de aanwezigheid van een derde monster.

Er was geen haar op haar hoofd die eraan dacht dit aan haar moeder te vertellen.

Vlak voor hun huis zag ze diepe groeven. Ze hadden ongeveer de grootte van menselijke handen. Deze konden onmogelijk door hetzelfde monster gemaakt zijn dat voor de dreunende stappen gezorgd had.

Priya slikte. Omdat ze in haar leven nog nooit een oermonster of wraakgeest was tegengekomen, had ze eigenlijk altijd gedacht dat de verhalen overdreven waren. Dat de dorpsoudsten kinderen angst aan

probeerden te jagen met gruwelijke verhalen zodat ze naar hen zouden luisteren. Dat haar moeder haar altijd naar buiten stuurde, omdat ze wilde dat Priya het klusje nu zou opknappen. Bloedkinderen waren immers toch ook niet de monsters waarvoor de dorpelingen hen uitmaakten?

Ze beet hard op haar onderlip. Nu ze wist dat er meer waarheid school in de verhalen dan ze had gedacht, wist ze niet wat ze met zichzelf aan moest. Diep vanbinnen vreesde ze dat de monsters haar ook zagen als een van hen. Precies zoals de dorpelingen tegen elkaar fluisterden over bloedkinderen.

Ze ging de trap af. Voorzichtig liep ze over het zandpad, verscholen achter laaghangende takken van bomen wanneer dat kon. De houten huizen op hoge palen waar ze langsliep, waren vrijwel allemaal op dezelfde manier gebouwd als hun eigen huis. Gemaakt van gevlochten palmladeren, hout, klei en riet, met luiken voor de ramen en de meeste planken witgeverfd, waren ze een combinatie van de bouwstijl die de kolonisten aan de kust gebruikten en de stijl die de inheemse en gevluchte bevolkingsgroepen in Disin zelf hadden ontwikkeld. Op elke voordeur was door de inwoners met houtskool het cirkelsymbool getekend.

Priya wist niet precies waar het symbool vandaan kwam. Waarschijnlijk uit de heilige geschriften uit het land waar iedereen in Disin vandaan kwam; Suryan.

Ook Priya's moeder kwam ervandaan. Net zoals haar vader.

De Suryanen uit de lage kasten hadden een kwetsbare groep gevormd, gezien hun vrij uitzichtloze toekomst. De Frijlanders hadden hun kans schoon gezien en hadden hen onder valse voorwendzelen en met loze beloftes meegenomen naar het verre Awaran; een Frijlandse kolonie.

De Suryanen dachten dat daar een beter leven op hen wachtte. Niets was echter minder waar; ze waren enkel in een nieuwe nachtmerrie-land. Eén waarin ze dag en nacht op plantages werkten, onder dictators die hen als minderwaardig beschouwden.

Protesten en opstanden tegen hun bazen, de kolonisten, bekochten ze met de dood. Zoals Priya's vader had gedaan. Ze kon zich niet meer herinneren wat voor persoon hij was geweest, hij was overleden toen ze nog jong was. Haar enige herinneringen aan hem waren vage en verwarrende momentopnames. Een glimlach. Zijn stem als hij haar naam uitsprak. En zijn gebroken lichaam, roerloos op de grond, tussen het gras en de planten.

Maar hij had geprotesteerd tegen onrecht. Hij was tegen een systeem in gegaan dat hem kleinerde en onderdrukte. Voor Priya was haar vader daarom alles wat zij wilde zijn. Moedig en rechtvaardig.

Priya had haar gevallen mand bereikt en bukte. Met meer kracht dan nodig was, stopte ze de gevallen cassaves erin.

Ergens begreep ze dat haar moeder verbitterd was geraakt. Nadat Priya's vader was vermoord, was ze met drie jonge kinderen het regenwoud in gevlucht. Haar leven was een aaneenschakeling van teleurstellingen en tegenslagen.

Priya probeerde de gedachten aan haar moeder los te laten en zich weer te focussen op haar taak. Niet alleen haar mand was gevallen. Door zijn val had Umed ook zijn plunjezakken laten vallen. Voorzichtig liep ze verder het pad op en bukte om Umeds gevallen spullen op te rapen.

Ze stopte.

Achter de zakken lag een donkere plas.

Langzaam ging ze op haar hurken zitten. Het leek op donkergrijs slijm. Ze stak een vinger uit en ging langs het zand aan de randen. De donkere substantie golfde door de aanraking. Het stonk verschrikkelijk naar rottend vlees. Ze klemde een hand om haar neus en mond en bracht haar hoofd dichterbij om het beter te kunnen bekijken.

In het midden van de plas lag een mensentand.

Met een ruk trok ze haar hoofd terug.

Tijd om het nader te onderzoeken of erover na te denken had ze niet. De maan verduisterde en dat betekende dat de bloedmaan spoedig zou verdwijnen. Zodra de maansverduistering wegtrok en de maan

weer haar egale, geelwitte kleur terugkreeg, zouden de dorpingen hun huizen verlaten en moest zij weer binnen zijn.

Priya hing de plunjezakken over haar schouder en pakte haar mand. Ze tilde hem op haar hoofd en gebruikte de schaduwen om uit het zicht te blijven terwijl ze de huizen die ze passeerde nauwlettend in de gaten hield.

Ze bereikte haar eigen huis. Ze borg de spullen op in hun berghok en wachtte tot de maansverduistering voorbijtrok. Na verloop van tijd kwamen gezichten achter ramen tevoorschijn en gingen deuren open. Priya wachtte nog een paar tellen, waarna ze uit het berghok kwam. Behendig klauterde ze de houten trap op.

Boven haar was de maan weer wit.

DE BROEIERIGE NACHT verstreek traag en onrustig.

‘Hij drinkt.’ Hun moeder hield een kleine kalebas tegen Umeds lippen. Dit was de eerste keer dat hij eraan toegaf. Umed dronk met kleine slokjes. Zijn ogen bleven dicht.

Ishani knielde meteen bij hen. Ze begon Umeds klamme voorhoofd weer te deppen met een doek. Hij kreunde zachtjes. ‘Dat is goed nieuws,’ zei ze, zijn gezicht bestuderend. ‘Misschien duurt het nu niet meer zo lang voor hij ontwaakt,’ voegde ze er hoopvol aan toe.

Met haar andere hand sloeg ze een bladzijde om van het boek dat opengeslagen naast haar lag. Waar ze ook was, Ishani was altijd aan het lezen, altijd aan het leren.

Priya stond in de deuropening met een nieuwe kom water waar ze brokjes blauwsel in wilde gooien. Net op het moment dat ze de zware kom neerzette, verslikte Umed zich. Hij sloeg de kalebas weg en hoestte. Hun moeder probeerde hem iets overeind te trekken, zodat ze over zijn rug kon wrijven. Zijn armen schoten ongecontroleerd heen en weer.

Toen begon hij te gillen.

Iedereen kromp in elkaar.

‘Wat is er met hem aan de hand?’ Ishani kreeg een elleboog in haar gezicht en viel achterover.

Umed schreeuwde harder. Het rauwe geluid deed pijn aan Priya’s oren.

Ze snelde naar hem toe. Samen met haar moeder probeerde ze Umeds armen tegen zijn lichaam te drukken.

‘Hou hem steviger vast!’ riep haar moeder schrill.

Hij beefde onder hun aanrakingen. Even worstelden ze met hem om de overhand te krijgen. Toen leek hij zijn energie te verliezen en viel hij tegen hun moeder aan. Zijn gegil nam af. Rond zijn mondhoeken verscheen schuim en zijn hoofd zakte naar beneden.

‘De oudste dochter van dorpsoudste Remasar is ook een keer blootgesteld aan de bloedmaan,’ zei Priya krampachtig. Umeds lichaam voelde onnatuurlijk warm aan. ‘Reageerde zij hier ook zo op?’ Priya keek om naar Ishani, die weleens met haar omging.

Ishani schudde langzaam haar hoofd. Ze was bleek weggetrokken. ‘Ik kan me niet herinneren dat ze... Ik weet dat ze een paar dagen niet naar buiten kwam.’ Haar blik bleef op Umed gefixeerd. ‘Toen ik haar weer ontmoette, zag ze er normaal uit. Ik kan aan haar vragen hoe ze erbovenop is gekomen.’

Dat klonk positief. Priya ademde langzaam uit en ontspande zich iets.

‘Dat was anders,’ zei hun moeder. Ze trok Umed, die weer slap was geworden, meer naar zich toe, waardoor hij uit Priya’s handen gleed. Zijn ademhaling was onregelmatig. ‘Zij was slechts kort blootgesteld aan de bloedmaan. Een paar tellen, meer niet.’

Priya’s stille hoop vervloog. Umed was een stuk langer buiten geweest.

‘De straling van de bloedmaan moet iets giftigs bevatten,’ zei Ishani.

Een gif waar schijnbaar alleen monsters tegen konden, dacht Priya wrang. Toen schoot haar iets te binnen. ‘Jij bent er ook aan blootgesteld.’

Ishani zweeg even. ‘Niet echt. Ik stond al onder de kap van het huis.’ Ze wendde haar blik af. ‘Misschien helpt het als we hem baden.’

Weer voelde Priya haar vloek onrustig in haar binnenste kronkelen. Ze drukte een hand tegen haar buik in een poging het vreemde gevoel weg te duwen. Voor het eerst werd ze bang. Stel dat Umed nooit meer ontwaakte? Dat hij voor eeuwig in deze sluimerende, half-bewusteloze staat bleef?

‘Wat ben je aan het doen?’ De stem van haar moeder sneed dwars door Priya’s gedachten. ‘Blijf hier niet nutteloos zitten. Maak het blauwwater.’

*

‘Ik kan je zien.’

Leermeester Haripersads stem kwam ergens achter de dunne wand van riet en bamboe vandaan. Zijn kleine hut lag aan de rand van het dorp en was als een van de weinige niet op hoge houten palen gebouwd, waardoor het altijd de vraag was of het stand zou houden als de rivier buiten haar oevers trad. Dat leek iedereen problematisch te vinden behalve leermeester Haripersad zelf.

‘Er is niemand,’ vulde hij geamuseerd aan. ‘Je kunt binnenkomen.’

Priya keek nog een keer om zich heen. Het pad naar zijn hut oogde inderdaad verlaten. Ze kwam naar voren en duwde een paar sprietten riet en wat palmhout aan de kant. Een paar weken eerder was het dak deels naar beneden gezakt en in de tussentijd had niemand het blijkbaar opgeruimd.

Binnen was het donker in vergelijking met de zonovergoten buitenwereld. De zon stond hoog aan de hemel, waardoor Priya’s huid glom van het zweet. De verkoeling binnen voelde fijn aan haar brandende ogen. Vannacht had ze geen oog dichtgedaan.

Leermeester Haripersad zat op zijn gebruikelijke plaats in het midden van de ruimte, achter de kleine tafel die een van de dorpsoudsten aan hem had geschonken. Achter hem lagen in gammele boekenkasten, en op alles met een vlak oppervlak, stapels en nog eens stapels met boeken en losse vellen perkament. De muffe, bedompte geur in de ruimte wees erop dat er ergens iets lag te beschimmelen.

Toch was dit de enige plek in Disin waar Priya graag kwam.

‘Waar zijn je leerlingen?’ vroeg Priya behoedzaam. ‘Moeten ze niet leren?’

Leermeester Haripersad snoof afkeurend. ‘Niet vandaag. Vlak na

een bloedmaan komen ze vaak niet opdagen. Ze denken dat de dodelijke straling ervan nog in de lucht hangt. Stom bijgeloof, meer niet.'

De woorden wisten Priya's nervositeit niet volledig weg te nemen. Door de levenslange waarschuwingen van haar moeder ging ze instinctmatig mensen uit de weg. Zeker grote groepen mensen. Ze mocht niet te veel opvallen. Als ze opviel, dan zouden mensen op haar gaan letten. En als ze dat deden, dan was de kans groter dat ze erachter kwamen dat Priya een bloedkind was. Ze wist niet in hoeverre dit waar was, aangezien ze haar vloek – de vreemde, elektrische bal energie in haar – al haar hele leven lang had onderdrukt. Toch kon ze het niet meer opbrengen om echt met de dorpingen om te gaan. Ze was eraan gewend geraakt om alleen te zijn.

Leermeester Haripersad maakte nog steeds afkeurende tut-tut-geluiden en sloeg een bladzijde om. Hij was een van de weinige onderwijzers in Disin en bovendien de enige die iedereen die bij hem aanklopte onder zijn vleugels nam.

De onderwijzers die privées gaven aan de kinderen van de dorpsoudsten namen hem over het algemeen niet erg serieus. Zij vonden n et dat iedereen in Disin het verdiende om onderwezen te worden. Dat deed leermeester Haripersad niet. Om de andere onderwijzers nog meer te irriteren was hij zichzelf 'leermeester' gaan noemen. Een titel die normaal gesproken alleen voor de onderwijzers in Kuwatta, het grootste militaire fort van Awaran, was bestemd. Elke keer dat hij zichzelf zo noemde in het bijzijn van andere onderwijzers, zag Priya zijn ogen twinkelen.

Priya bracht hem regelmatig, op verzoek van haar moeder, eten of andere, kleine benodigdheden in ruil voor de lessen die hij Ishani gaf. Daardoor kende ze de oude man goed, hoewel ze maar kort les van hem had gehad.

Leermeester Haripersad legde zijn boek neer. Het exemplaar werd slechts door een rafelig touw, dat het elk moment kon begeven, bij elkaar gehouden. 'Hoe ze het in Kuwatta gaan redden met deze mentaliteit is me een raadsel. Heb je al gegeten?'

‘Ja,’ reageerde Priya automatisch. Ze liep langs hem en zocht naar boeken die over de bloedmaan gingen.

‘Ha!’ riep leermeester Haripersad. Hij kwam moeizaam overeind. Elke keer dat ze de oude man zag opstaan, traag en schokkerig alsof zijn gewrichten weer op gang moesten komen, beeldde ze zich in dat al zijn ruggenwervels zichzelf protesterend weer opstapelden. ‘Ik ken dat antwoord. Achterin heb ik nog wel wat liggen voor je.’

‘Dat is niet nodig.’

‘Goed eten is áltijd nodig, Priya. Ik heb dit vaker tegen je gezegd.’ Mompelend verdween hij naar achteren.

Priya vond een stuk over de bloedmaan in een boek met een oranje kaft waarvan de titel was vervaagd. Het was in het Awuraans geschreven, de gedeelde taal van de bewoners van Awaran. In feite was het een mengelmoes van de verschillende talen die er in het land gesproken werden. Priya kon het niet heel goed spreken en lezen. Maar ook zij had vroeger les gevolgd bij leermeester Haripersad, dus met wat gepuzzel kwam ze er wel uit.

Als sinds mensenheugenis verschijnt de bloedmaan eens in de zoveel vollemaanwendes in Awaran. Geschied- en sterrenkundigen hebben kunnen ontrafelen dat de bloedmaan alleen tijdens een vollemaan verschijnt. De nacht ervoor krijgt de maan al een rode rand; de ring des doods genoemd. Ook tijdens deze nacht wordt men op het hart gedrukt om voorzichtig... Ze bladerde ongeduldig verder. Daar. Oermonsters, wraakgeesten en bloedkinderen zijn immuun voor haar duistere straling.

‘De bloedmaan?’ vroeg leermeester Haripersad ineens van over haar schouder.

Priya schrok en het boek viel uit haar handen. ‘De straling,’ zei ze, zodra ze weer iets kon uitbrengen. ‘Wat doet die precies met mensen?’

‘Hm,’ deed leermeester Haripersad. Hij overhandigde haar twee *soekroe bakba*. ‘Je gaat er niet meteen dood aan, maar het is wel degelijk schadelijk. De een kan er beter tegen dan de ander. Er zit iets in de lucht zodra de bloedmaan verschijnt.’

‘En als iemand eraan blootgesteld is, kan hij hier dan van herstellen?’

Hij trok de bananen weer uit Priya's handen en pelde ze. Daarna hield hij er een voor haar mond. 'Eet.'

Ze had geen trek, maar nam toch een hap.

'Je zusje is met dezelfde vraag langsgelopen. Gaat alles goed thuis, *beti*?'

Priya wilde knikken, doen alsof er niks aan de hand was, maar voelde dat ze als vanzelf haar hoofd schudde. 'Het is Umed,' fluisterde ze bijna onhoorbaar. 'Hij is blootgesteld aan de bloedmaan en we weten niet hoe we hem kunnen helpen.'

Bloedkinderen waren de werkelijke monsters volgens de dorpingen, maar ze waren ook een beetje huiverig voor de slachtoffers van de bloedmaan. Een persoon die buiten was geweest tijdens de bloedmaan kon immers ook in bezit zijn genomen door een wraakgeest. Of misschien zelfs een oermonster. Priya was nog nooit iemand tegengekomen die zoiets meegemaakt had, maar verhalen hoefden niet altijd waar te zijn om geloofd te worden. Daarom hielden vrienden en familie het vaak voor zichzelf als een dierbare slachtoffer van de bloedmaan was geworden, en zochten ze in het geheim naar hulp.

'Ah.' Leermeester Haripersads gezicht betrok. Hij knikte begripvol.

'Er moet toch iets zijn wat we kunnen doen?' vroeg Priya en ze begon weer driftig door een boek te bladeren. 'Umed is vast niet de eerste persoon die er zo bij ligt. En hij zal ook niet de laatste zijn.'

'Het spijt me, *beti*.' Leermeester Haripersad legde een hand op haar schouder. 'Ik heb elk boek dat in deze ruimte ligt gelezen. Er staat genoeg in over mogelijke behandelingen.' Hij schudde zijn hoofd met een bedroefd gezicht. 'Maar geen van die behandelingen heeft daadwerkelijk gewerkt bij slachtoffers van de bloedmaan.'

Priya voelde paniek opborrelen. 'De dochter van een van de dorpsoudste is ook genezen. Hoe kan dat dan?'

'Uit zichzelf. Niet door een medicijn.'

'Hoe kan het dat geen enkel medicijn werkt?' vroeg ze schril.

'Wisten we dat maar,' verzuchtte leermeester Haripersad. 'Uiteindelijk lijkt de bloedmaan te beslissen of iemand het overleeft of niet.'

Hij liet een korte pauze vallen. ‘De genezers van Kuwatta weten vast meer. Alleen geeft Kuwatta haar geheimen nooit prijs. Misschien als je zusje de test wint...’

De test. Altijd kwam dat onderwerp weer ter sprake in combinatie met Ishani’s naam. Priya had er een gruwelijke hekel aan.

Door middel van de test selecteerde de generaal van Kuwatta – het hoofd van het rebellenleger – potentiële geleerden. Eens in de zoveel tijd stuurde hij een geleerde met een handvol soldaten op pad die bij verschillende nederzettingen langsging en de test afnam. Deze test winnen was de enige manier om als normale burger tot het militaire fort toegelaten te worden. Ishani was een van de mensen die hier dag en nacht voor studeerden. Het was de reden dat onderwijzers als leermeester Haripersad in Disin bestonden.

Toen Priya jonger en naïever was, droomde ze zelf vaak over het winnen van de test.

De laatste keer dat de test in Disin werd afgenomen, was ze tien jaar oud geweest. In theorie was het mogelijk om op die leeftijd mee te doen. Iedereen die wilde, ongeacht leeftijd, mocht deelnemen aan de test. Alleen lukte het Priya destijds niet om lang genoeg van haar moeder weg te komen. Daarnaast was het maar de vraag of ze werkelijk een kans had gemaakt op die leeftijd. Waarschijnlijk niet. Desondanks had ze met lede ogen toegekeken hoe een zoon van een van de dorpsoudsten als winnaar uit de bus kwam.

‘Ja, misschien,’ zei Priya. Haar gedachten gingen weer terug naar Umed. Als Kuwatta echt de enige plek was met een antwoord, hoe groot was de kans dan dat haar broertje zou genezen?

*

Verslagen legde Priya de tocht naar haar huis af. De zon was allang achter de horizon verdwenen en de maan had zich ergens tussen de wolken verborgen. Maar ze had geen licht nodig; haar voeten kenden de weg. Alleen bij een kruising waar handelaren en soldaten uit de dichtstbij-

zijnde krijgersdorpen regelmatig liepen, zorgde ze ervoor dat ze uit het zicht bleef. Ze wilde niet in haar eentje door hen opgemerkt worden.

Een stukje verderop kwam ze langs het houten bord waarop de naam van hun dorp stond. Het was opzijgezakt. Priya liep er vlug langs, haar oren gespitst op het geluid van voetstappen.

Toen ze even later de trap van hun huis beklom, knalde de voordeur open. Ishani stond zwaar ademend in de opening. Haar bruine ogen glinsterden in het donker.

‘Wat is er?’ vroeg Priya, die de veranda had bereikt. Eén afschuwelijk moment dacht ze dat Umed het niet had gered.

‘Nee, nee, het is niet Umed,’ zei Ishani snel toen ze de paniek in Priya’s ogen zag. ‘Er varen korjalen onze kant op. Ze zijn nog ver, maar ik zag een vlag wapperen. Het kan bijna niet anders... De geleerde van Kuwatta kan elk moment aankomen in Disin!’

Priya keek langs haar heen. In de verte zag ze de donkere lijnen van korjalen die over de rivier voeren.

Dat kon maar één ding betekenen. Dit was waar Ishani voor leefde. Waar hun gezin voor leefde. Hun enige kans om een verschil te maken, om zich in te zetten voor een vrij Awaran. En om Umed te redden.

‘De test,’ bracht Priya uit. Haar hart maakte een sprongetje. Even dacht ze alleen aan zichzelf en was ze weer tien jaar oud, dromend van Kuwatta. Toen duwde ze haar eigen verlangen hardhandig weg.

‘Ja! Dit is het moment waar we op gewacht hebben. O, Prie... ik ga misschien naar Kuwátta.’